

mig paa at imødegaa denne Kritik ret udførligt, men den ærede Finansminister har fritaget mig herfor ved sin Omtale af det Forslag, der er stillet, og navnlig ved sin Sammenstilling af de Resultater, der vilde fremkomme henholdsvis efter Folketingets og Landstingets Forslag. Det var en højst fornøden omend meget mild Kritik, der fremkom fra den ærede Ministers Side, den kan ingenlunde siges at være udtømmende, men jeg maa jo erkende, at den højtærede Minister har taget det væsentlige under Behandling, og jeg skal i alt væsentlig lade det øvrige ligge. Men jeg vil gerne sige et Par Ord om denne Betænkning i al Almindelighed og da navnlig dette, at jeg altid har troet, at der skulde være et vist logisk Sammenhæng mellem Præmisser og Konklusion, og navnlig troet, at det var en Fordring, man med Føje kunde stille i juridiske Kredse, og det er jo en bekendt Sag, at vi have en udmærket og fremragende Jurist til Ordfører i denne Sag. Det har derfor forbavset mig, at der ikke alene er en meget ringe Sammenhæng mellem Præmisser og Konklusion, men at der egentlig, som det forekommer mig, er den mest skrigrænde Modsatning derimellem, som ret vel tænkes kan. Alle Præmisserne, hele den Udvikling, den ærede Ordfører har givet lige ind til og med Spalte 1040 i Tillæg B., er jo en eneste sammenhængende Lovprisning af Folketingets Forslag og en ganske tilsvarende — jeg kunde fristes til at bruge et mindre parlamentarisk Udtryk, men for at undgaa det, vil jeg sige — meget stærk Nedsættelse af Landstingets Forslag. Derigennem er man kommen til det Resultat, som den ærede Finansminister har paavist paa en Mængde Punkter, og jeg tror ikke, at det er lykkedes den ærede Ordfører i nogen væsentlig Grad at rokke ved den ærede Ministers Indvendinger imod hans statistiske Opgørelse. Jeg tror heller ikke, at det lader sig gøre, end ikke af den ærede Ordfører, som jo, det kende vi alle, har en meget stor Evne dertil.

Som jeg begyndte med at udtale, erkender jeg selvfølgelig, at jeg slet ikke kan tænke paa at gøre Modstand mod det her foreliggende Forslag, men vil stemme derfor, da vi jo alle ønske saa hurtig som muligt at komme til en Afgørelse af denne Sag, og dette kan jo efter den Arbejdsplan, som dette Tings ansvarlige Flertal har lagt, kun ske gennem et Fællesudvalg. Men jeg vil gerne sige, at det forekommer mig, at den Sag, vi her behandle, er baade stor og vigtig nok til, at den kunde have

fortjent en lidt anden Behandling, end den har været Genstand for i dette Ting, navnlig siden Sagen er kommen fra Landstinget. Det forekommer mig, at det loyale, storstilede og retlinede Forslag, som Landstinget sendte herved, kunde have fortjent en noget hensynsfuldere Behandling, end det har faaet her i Tinget, og da navnlig fra den ærede Ordførers Side ikke alene i det skriftlige Arbejde, men ogsaa i de mundtlige Foredrag, vi have hørt, navnlig under 1ste Behandling. Da var den ærede Ordfører ret højt oppe. Det forekommer mig, at det vilde have været — ja, nu er jeg igen i Forlegenhed med at finde et Udtryk, som er absolut parlamentarisk — det forekommer mig, at det vilde have været hensigtsmæssigt i alt Fald og vist ogsaa mere i Overensstemmelse med Sagens Natur og Værdi, om man havde taget lidt mere lemfældigt og med lidt mere virkelig Alvor paa hele denne Sag, end sket er. Jeg vil i saa Henseende, for ikke at blive greben i noget, jeg ikke kan staa ved, bede ærede Medlemmer om at sammenligne de to Betænkninger, der ere afgivne, henholdsvis Landstingets over de Forslag, som kom herfra, og Folketingets over dem, der ere sendte hertil fra Landstinget. Enhver, der med lidt Eftertanke gennemlæser dem, vil straks være klar over den uhyre Forskel. Jeg tror, at det er berettiget at anstille en Sammenligning mellem Behandlingsmaaden og det Stof, der er behandlet i disse 2 Aktstykker, fordi vi ved hver af disse Betænkninger have en af Landets mest fremragende Jurister som Ordførere. Hvis ærede Medlemmer ville læse efter, hvorledes disse to Ordførere have behandlet hinandens Forslag og Anskuelser, tror jeg, de ville komme til det Resultat, at den Maade, hvorpaa Ordføreren her har behandlet Sagen, just ikke absolut højner Folketingets Niveau. Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa de mange Angreb, som den ærede Ordfører har opstillet i Præmisserne; men jeg kan dog ikke undlade at paatale den mærkelige Forglemmelse, som den ærede Ordfører gjorde sig skyldig i, naar han frejdigt manøvrerede med disse 6,669,000 Kr., som Folketinget vil overføre til Landdistrikterne. Ogsaa nu glemte han paa en ganske ubetydelig Antydning nær de 3,122,000 Kr., som de samme Landdistrikter skulle udrede i Form af ny Skatter samtidig med, at de beholde de gamle. Dette bør paatales, saa ofte man manøvrerer med alle disse Millioner og overfører, som det hedder, til Kommunerne 10,121,000 Kr.; men naar man skal